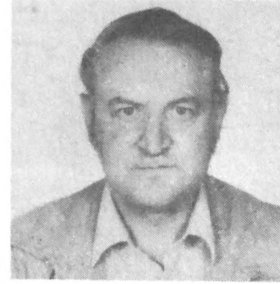
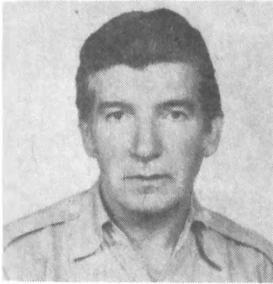

Búcsú és beköszöntő

A *Könyvtáros* 1986. évi első számának impresszumában már nem szerepel *Gerő Gyula* neve, mert az elmúlt év végével nyugdíjba vonult. Gerő Gyula 1976 novemberétől jegyezte a lapot, de szinte indulásától fogva, 31 évig belső munkatársa, egyik meghatározó tagja volt. Ő képviselte a mindenkori szerkesztőségben a folyamatosságot, szinte összenőtt a lappal. A könyvtáros társadalom szemében ő volt „a szerkesztő”. Főszerkesztősége kilenc éve alatt a lap színvonala jelentősen megemelkedett, érzékenyen reagált a könyvtárügy problémáira, felkarolta a jó ügyet és bátran szembeszállt a visszahúzó erőkkal. Mindez köszönhető volt annak is, hogy igen jó emberi kapcsolatai és szakemberi tekintélye révén színvonalas szerzőgárdát toborzott a lap köré.

Nehéz elképzelni a *Könyvtárost* Gerő Gyula nélkül. Erre nem is gondolunk. Továbbra is ő fogja figyelemmel kísérni a szívének oly kedves *könyvtári híradók* fejlődését, ő fog ügyelni a magyar könyvtárügy eseményeinek regisztrálására. Öröm és megtiszteltetés lesz, ha régóta dédelgetett, de idő hiányában mindig elodáztott témáit megírja: cikkei számára mindig lesz hely a lap hasábjain. Bölcs, megfontolt tanácsaira és hatalmas tapasztalatára bizonyára még hosszú ideig rászorul utódja, aki első szakmai írásainak szerkesztőjét is tiszteli benne.

Mit is tudjon mondani beköszöntőként az újonc főszerkesztő? Úgy illik, hogy legelőbb bemutatkozzam: *Bereczky László* vagyok, és kereken 30 esztendő t húztam le az Országos Széchényi Könyvtárban, s ennek a három évtizednek nagy részében – megalakulásától – a Könyvtártudományi és Módszertani Központ munkatársa voltam, különböző beosztásokban, egyként foglalkoztam a közművelődési, a

tudományos és szakkönyvtárakkal. A legutóbbi tizenhárom esztendőben a könyvtárak állománygyarapítási tanácsadójának, az *Új Könyveknek* a felelős szerkesztőjeként tevékenykedtem. Úgy vélem, hogy ebbéli minőségemben ismernek legtöbben a magyar könyvtárosok közül.

Egy új főszerkesztőtől elvárható, hogy az első általa szignált lapszámban vázolja elképzeléseit. Aki felelősséggel vállal el egy posztot, nem mondhat és nem akarhat mást, mint hogy elődje munkáját a tőle telhető erővel továbbfolytatja, sőt lehetőleg még jobban végzi. Én is szeretnék hozzájárulni ahhoz, hogy a *Könyvtáros* még eredményesebben szolgálja a magyar könyvtárak ügyét. Ez persze nehéz lesz és nem is biztos, hogy sikerül, de alább nem szabad adni.

Kialakulófélben lévő elképzelésekről nehéz vallani. Annyi bizonyos, hogy szeretném, ha a lap tematikailag még érdekesebb és olvasmányosabb lenne; ha picit elmozdulna a fűgébb tollú szakmai publicisztika felé; ha a magyar könyvtárügy néhány akut problémájának megoldásából, a magyar könyvtárosok érdekvédelméből még inkább kivenné a részét; ha a különféle szép- és szakirodalmi tendenciák megértését elősegítené; ha az oly sürgető könyvtárgepesítés fórumává válna; ha nagyobb figyelmet szentelne a külföldi könyvtárügyében zajló előremutató folyamatok megismertetésének; ha olyan szerkesztőbizottság támogatná munkáját, amely tényleges segítséget nyújtana a valós problémák felfedezéséhez... A „ha”-val kezdődő félmondatok sorát még lehetne szaporítani, ebben bizonyára segítségünkre lesznek a könyvtárosok, akiket – mindahányukat – reménybeli szerzőnek tekint a szerkesztőség.

Bereczky László